

βάτραχος

βάτραχος κ. **βάτραχας**, ο, θηλ. **βατραχίνα**, η, ουσ. [<αρχ. βάτραχος], ο βάτραχος· (κοροϊδευτικά) άντρας με εξογκωμένους τους βολβούς των ματιών του: «για δες εκείνον το βάτραχο πώς σε κοιτάζει!». Συνών. *σάλιαγκας*·

- *εκάκιωσεν ο βάτραχος κι η λίμνη δεν το ξέρει*, λέγεται στην περίπτωση που, όταν θυμώνει ένας ασήμαντος, ένας ανάξιος λόγου άνθρωπος, δεν αντιλαμβάνεται κανείς τίποτα: «αν θύμωσε ή δε θύμωσε ο νυχτοφύλακας, δεν πήρε κανείς χαμπάρι και, όπως λέγαν κι οι παλιοί, *εκάκιωσεν ο βάτραχος κι η λίμνη δεν το ξέρει*»·

- *μη σε γελάσει ο βάτραχος ή το χελιδονάκι, αν δε λαλήσει ο τζίτζικας, δεν είν' καλοκαιράκι*, βλ. λ. [τζίτζικας](#)·

- *ωσότου το νερό φτάσει στη δεξαμενή, ο βάτραχος ψοφάει*, πρέπει να βοηθάμε κάποιον εγκαίρως, την ώρα που το χρειάζεται: «αν σου ζητήσω ποτέ τη βοήθειά σου, θα θέλω να με βοηθήσεις μόλις στο ζητήσω, γιατί πρέπει να θυμάσαι, πως, *ωσότου το νερό φτάσει στη δεξαμενή, ο βάτραχος ψοφάει*»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας